

Végh Attila dr.

Amikor feladtam összes eddigi elvemet

A plafon nyálkás gerendái közt
most is az eget keresem, pedig
- hányszor mondtam már - inkább
Csigákat nézegetnék, ahogy Bíborra
festett képeken látni ösztön-
- repülésüket. Látványnak bizarr
ez a gravitáció nélküli lét, ez a viszonzatlan vonzás,
meg ez az egész.

Az élet így sem áll meg.
A metrómegállóban
mégis meginogtam - öt perccel
nyolc előtt - egy kisiklott szerelvény után...
egyenáramom váltóra váltottam,
írtam még egy mail-t, hogy
mindhalálig szerettelek, aztán szétcsúsztam
két mosoly között, bár utólag inkább
halálsikoly lehetett.

Simogattam Kutyát, macskát, s lányom
helyett parazsat is, de azt nem sokáig,
mert égetett, mint a jégkása mínusz
nyolcvan fokban. Eztán már a (nyi)korgó Kilincset sem
merem megfogni, csupa Odol lett humorodtól...
a Hagymától spontán becsípődéseim szemem alá gyűltek,
kikönnyeztelek magamból, besóhajtottam közben egy
legyet, mely repdesett még egy darabig,
mielőtt végleg belém (l)esett.

Ekkor adtam (f)el Radnótit, s az összes eddigi
elvemet, mert jó verset írni
csak akartam, de költészetet
mástól tanulni nem lehet,
bár a neomodern verstant nem árt magolni,
és habzsolni tovább a
"mitisképzéseket".